

Ο Γιώργος κι εγώ

Ο Γιώργος Ε. Ψύρρας γεννήθηκε στο Παπάδο της Γέρας Λέσβου το 1928. Καρπός του πρώτου από τα τρία παιδιά του Στρατή και Μαρίας με δύο αδελφές, την Αδαμαντία και την Δήμητρα.

Η γιαγιά μου Ευθαλία και η μάνα του ήταν αδελφές. Μόλις γνώρισα τον κόσμο, μεγάλωσα ανάμεσά τους. Όταν η μάνα μου ανέφερε "η θεία μου η Μαρία" αισθανόταν αγαλλίαση. Το νησί τότες είχε μια φοβερή για τον τόπο βιομηχανία, το βυρσοδευείο του Σουρλάγγα (Ταμπακαριό). Στο ζενίθ του απασχολούσε 380 εργάτες. 3 Tanneries του Botany Council Area έστελναν ακατέργαστα τομάρια βοδιών εκεί direct. Στο Sydney ζουν σήμερα πολλοί συμπάρκοι που δούλευαν εκεί: Ο ιεροψάλτης Ξενοφών Καμπέρης (ο καπετάνιος), ο παροικιακός παράγοντας Γιάννης Ψωμάς, η κυρία Μαρία Ψωμά, η συγχωρεμένη Σταυρούλα Κεφάλια, ο Κώστας Γάζλιας και πολλοί άλλοι. Έγιναν μεγάλοι έρωτες εκεί μέσα. Εκεί ο Γιώργος Κεφάλιας γνώρισε τη Σταυρούλα και την πήρε και φύγανε σε άλλη γη, σε άλλα μέρη. Η μάνα μου έχασε 2 πρώτα της ξαδέρφια εκεί μέσα το Νίκο Ξένο, που γύρισε από την κόλαση της Αλβανίας και σφάχτηκε σαν αρνί από αντικείμενο μετάλλου μηχανής που του έκοψε το λαρύγγι. Και ο Μιχάλης Σουβατζής, που λιώσανε τα κρέατά του από έκρηξη καζανιού καυτού νερού, 6 μηνών νιόπαντρος. Ο πατέρας του άρχισε εκεί και τελείωσε εκεί την δουλειά του. Υπεύθυνος Construction Industrial Development Projects, ήταν ένας από τους 20 Managerial Staff που λειτουργούσε το τότε κατεστημένο της Γέρας. Από 14 χρονών ο Γιώργος πήγε δίπλα στον πατέρα του που τον έβλεπε αντικαταστάτη του μια μέρα όπως και οι άλλοι 19 ευνοούμενοι. Κάθε μέρα ταπεινωνόταν το παιδί τότες, γινόταν παράδειγμα στους άλλους, του έκανε την ζωή πατίτι. Ο Γιώργος γύριζε στο περιβόλι πρώτος με εντολή του πατέρα να ποτίσει τη γαϊδούρα. Πάθος ο πατέρας με τα θηλυκά ζώα. Η γαϊδούρα και ο κόσμος όλος. Πράγματι ο Γιώργος έβαζε τον κουβά με το νερό, η γαϊδούρα δεν το έπινε και στη συνέχεια το έκυνε. Γυρίζοντας ο πατέρας ρώταγε "πότισες το ζώο;" και έλεγε.

"Για να δούμε". Βάζει τον κουβά ο ίδιος και χαιδεύει τη γαργαλήθρα της μια και πάτο ο κουβάς και να χλιμντρίσματα και χαρές το ζωντανό. Να γκρίνια, να καυγάς και στο σπίτι συνέχεια. Ο πατέρας του ήταν πειραχτήρι, ένα Σάββατο απόγευμα μαζεύονταν οι γυναίκες της γειτονιάς στο πεζούλι και άρχιζαν το κουτσομπολιό. Έπιασε τη λίμα και ακόνιζε το πριόνι του. Γρατς γριτς! Ανατρίχιασαν οι γυναίκες και ήρθαν στο δικό μας πεζούλι. Πιάνει και ο πατέρας μου το δικό του ακόνισμα. Με αυτή τη φορά πάνε όλες μαζί στου θείου μου του Ξένου. Όταν και ο θείος μιμήθηκε τους δύο πρώτους οι γυναίκες πήγαν στην Αγία Σωτήρα και άναψαν τα καντήλια.

Τον Ιούλιο του '51 έφευγα για Australia μόλις 15μισή χρονών. Ο Γιώργος ήταν φαντάρος στις διαβιβάσεις, στην Ελευσίνα. Πριν φύγει ντυμένος άψογα στρατιώτης, περήφανος, χαρούμενος, εκπαιδευμένος, καθαρός με πήγε ξενάγηση στην Αθήνα, Σταδίου, Πανεπιστημίου, κ.λ.π. Σταματάμε σε ένα ουζερί και παρήγγειλε 2 μπύρες (πολυτέλεια της εποχής). Με πότισε την πρώτη μπύρα, δεν μου άρεσε η γεύση, μέχρι και σήμερα. Το '54 ήρθα στο Sydney και με τις οικονομίες μου αγοράσαμε στο Matraville. Ο Γιώργος γύρισε στο ταμπακαριό τελειώνοντας τη θητεία του και το ίδιο βιολί στο περιβάλλον. Παίρνω ένα γράμμα του και μου λέει: "δεν μπορώ, δεν αντέχω άλλο, πρέπει να φύγω, θέλω να μου κάνεις πρόσκληση έσω τα ναύλα μου." Το Νοέμβριο του '55 ήρθε στο Sydney. Ο συνεταιίρος μου, 36 χρονών τότες, παθαίνει καρδιακή προσβολή και αποσύρεται. Μπαίνει συνεταιίρος ο Γιώργος, θέλουμε δάνειο να πληρώσουμε τον ασθενή, εγώ 19 χρονών δεν είχα δικαίωμα, ήμουν ανήλικος. Ο Γιώργος πήρε το δάνειο στο όνομά του. Ο τοκογλύφος Mr Potts από το Elizabeth Street μας ρωτά «τι πουλάτε, φρουτολαχανικά. Τα βράδια που κλείνετε μένουν μόνο ξύλινα ράφια, ούτε ψυγείο No plan, high risk loan, δεν γίνεται φύγετε". Με πιάνουν οι λυγμοί, τα έχανα όλα αμέσως και τώρα. Κατεβαίνω τις σκάλες κλαίγοντας, με πιάνει από το σβέρκο ο Mr Potts "έλα πίσω θα σας το δώσω, όχι όμως με 8%, αλλά με 12% high risk λέμε." Ήμασταν

συνεπείς με τις δόσεις μας μέχρι τις πλημμύρες του '56, καταστράφηκαν οι παραγωγές 80 cents τα λάχανα κ.λ.π. Καταστροφή. Και μου 'ρθε στην απόγνωση η ιδέα. Τα boxes με τα ακλάδια τότες ήταν 1200x200 Flat Boxes. Γύριζα και αγόραζα τα κιβώπια από τα μανάβικα των προαστίων. Ο Γιώργος ήξερε από μηχανές, με κορδέλα τα έκοβε στη μέση και εγώ τα πούλαγα σε παραγωγούς, Ιταλούς και Μαλτέζους, παραγωγούς τομάτας στη μαρκέτα. Βγήκαμε από την κρίση με τις δόσεις. Οι παραγωγές ήρθαν ξανά, το μαγαζί πήγαινε καλά. Ξαφνικά έμπειρος Ιταλός μανάβης μας κάνει Opposition. 55 χρονών αυτός, 20 εγώ, 27 ο Γιώργος. Τα πόδια μας χτυπούσαν στον κώλο μας, η πείρα πητήθηκε από τα δικά μας νιάτα. Οι εισπράξεις ανέβηκαν στα ύψη, πουλήσαμε το μαγαζί σε καλή τιμή. Το '59 φεύγει για το χωριό και παντρεύεται τη συμμαθήτριά μου, την Αφρούλα (το λαχείο της ζωής του). Γύρισαν στο Sydney, απέκτησαν 3 παιδιά χρυσάφι, όλα τους σήμερα τακτοποιημένα, τον Στρατή, τον Δημήτρη και τον Παναγιώτη. Στη συνέχεια πέρασε από το Cabarita, από το Cabramatta- Box Hill και τελευταία το Arcade του Liverpool. Εκεί ρίχνει άγκυρα. Στα 65 του πουλάει το μαγαζί και αποσύρεται. Από 55 έως 82 πέρασε από πολλά συμβούλια της μυτιλινιακής πατριάς, πρωτοκλασάτος παράγοντας. Συνέχισαν τα παιδιά του. Πριν χρόνια, η φθορά του χρόνου, τού 'ρθαν εγκεφαλικά, του άφησαν σημάδια. Σιγά, σιγά έχασε επαφή με το περιβάλλον. "Ποιος είσαι;" μου έλεγε,

"σε ξέρω, είσαι παντρεμένος, έχεις μωρά; Θα φύγω στο χωριό, ο πατέρας μου, η μάνα μου, να παντρεύω τις αδελφές μου. Δεν έχω συγγενείς εδώ, ούτε εγώ, ούτε εκείνος."

Οι σχέσεις μας δεν ήταν πάντα ομαλές, είχαμε σκαμπανεβάσματα, διαφωνίες. Ο πατέρας του με θεωρούσε υπεύθυνο που βρέθηκε εδώ και τον πήρα, χάνοντας τον αντικαταστάτη του, μειώνοντας το image του, στους αφέντες του. Με τον καιρό το πίστεψε και ο ίδιος. Victims of circumstances και οι δύο θά 'λεγα. Χρόνια τώρα όλοι τους στο σπίτι σήκωναν τον πολύ βαρύ σταυρό, (από hardwood) Γολγοθάς. Έγιναν καθαριστές, νοσοκόμες, babysitters, δεν τον έβαλαν στο γηροκομείο θα είχε φύγει από μαρσαμό πριν χρόνια. Η Αφρούλα, έξυπνη, δυναμική γυναίκα με το χρόνο θα το ξεπεράσει. Είναι μια κλώσσα με τεράστια φτερά, χωράνε όλοι τους από κάτω. Έρχεται μια μέρα που και ο θάνατος είναι λυτρωμός για όλους. Ήρθε δυστυχώς η τρίτη ηλικία, όλα έχουν μια αρχή και ένα τέλος. Πρέπει να συνηθίσουμε πια ότι κάθε λίγο και λιγάκι θα φεύγει κάποιος από εμάς, ανανέωση πληθυσμού. Το 1968 είχα σοβαρό πρόβλημα με την ανιάτο. Μια μέρα του λέω: "Ξέρεις Γιώργο, δεν έχουμε συγγενείς εδώ και απ' όπι βλέπω ή θα με θάψεις ή θα σε θάψω" και μου λέει: "Σκάσε μωρέ σου λέω, εγώ πρώτος" και ανάβει τοιγάρο βγαίνοντας στην αυλή, οκουπίζοντας τα μάτια του. Στο τέλος ο κανόνας της φύσης έγινε. Ήταν τύπος a real character.

If I had the time all over again I would correct a few things, but yet again we all make mistakes, we are only human. It takes a big man to say, I was wrong. (Australian saying)

Thanks for the memories big brother George. Till we meet again.

Στρατής
Maroubra

1/4572

PERTSOULIS LAWYERS
ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟ ΓΡΑΦΕΙΟ

Level 1, 178 Burwood Rd., Burwood • Tel. 9745 0755

Για όλες τις νομικές σας ανάγκες ζητήστε τον δικηγόρο
ΝΙΚΟΛΑ ΠΕΡΤΣΟΥΛΗ

- Διαθήκες από \$200 για μία και από \$300 για ανδρόγυνο
- **PROBATE (επικύρωση διαθήκης) 10% ΕΚΠΤΩΣΗ***

*ισχύουν όροι

ΑΝΑΛΑΜΒΑΝΟΥΜΕ ΑΠΛΕΣ ΚΑΙ ΔΥΣΚΟΛΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ
ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΕΩΝ - ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΡΑΝΤΕΒΟΥ ΣΑΣ ΕΙΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ